

Пів королівства. Принц мрії. Книга 2

Анне Гюнн Гальворсен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Наталя Іліщук

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1 З поверненням

— Ось ми знову тут.

Водій ввімкнув аварійку й поглянув на них у дзеркало заднього огляду.

— Єс! — вигукнув Калле, поки Марґрете мовчки дивилася крізь затемнені шибки.

Елісенберзька старша школа, затиснута поміж кафе та трамвайними коліями посередині району Фрогнер в Осло, височіла перед ними так, немов нічого не сталося. Ще з листопада вона була так чи інак покинутою. Шістнадцять тижнів минуло, відколи Елісенберг та інші школи закрили. Відколи учнів просили залишатися вдома з міркувань профілактики захворювань. Відколи вечірки, різдвяні бали та інші розваги, яких люди нетерпляче чекали, було скасовано.

Марґрете з того тільки раділа.

Для неї локдаун настав чи не в найвдаліший момент.

Усі в Норвегії дізналися, що принцесу госпіталізували після геловінського балу. Всім було добре відомо, що після того ще два тижні вона провела в лікарні.

Перш ніж принцеса встигла повернутися, настала пандемія.

А тепер перерва закінчилася.

Марґрете зітхнула, у неї боліло в животі.

— Чому ти зупинився тут, посеред вулиці? — спитала вона у водія, коли зрозуміла, що авто загальмувало перед шкільними воротами.

— Нові правила. Жодних авто на шкільному подвір'ї. Профілактика захворювань. А охорона тут як тут, — сказав водій, Рольф, кивнувши на двох чоловіків у костюмах, які ніколи не спускали очей із них.

Тіні, як називала їх мама, стояли наготові, аби пройти за ними з Калле всередину.

— Серйозно? — обурилася Маргрете. — Ми мусимо йти через увесь шкільний двір?

Рольф коротко кивнув, не обертаючись.

— Як, на їхню думку, одне авто сприятиме поширенню захворювання? — спитала вона.

Калле нахилився до сестри та взяв за руку.

— Розслабся, все мине добре, — сказав він.

Вона глянула на нього, свого брата, на п'ять хвилин старшого за неї, кронпринца Норвегії. Можливо, він і був дещо інфантильним та гіперактивним, та все ж таки вона раділа, що їй не доводилося проходити крізь усе наодинці.

Калле відпустив її руку та відстебнув ремінь безпеки; йому явно кортіло вийти з авто. Маргрете глибоко вдихнула й повільно видихнула.

Шляху назад не було. Тепер їй знову доведеться зустрітися зі світом.

— Я знаю, про що ти думаєш, — сказав Калле. — Але всі вже забули про Геловін.

Маргрете прикусила губу, усвідомлюючи, як сильно він помиляється. Але як йому це збагнути? Ще з осені вона так сильно хотіла розповісти Калле, що трапилося тієї ночі, та щоразу не могла наважитися. А тепер було вже запізно. Зараз вона могла лише сподіватися, що він не дізнається від когось іншого.

Калле визирнув у вікно та відхилився вперед на пасажирському сидінні, аби краще роздивитися шкільне подвір'я. Він нетерпляче постукував однією ногою, справляючи враження маленького хлопчика, який щойно прийшов на ігровий майданчик.

Маргрете знала, кого він виглядає.

Вона полізла рукою до сумки, дістала кишенькове дзеркальце і поглянула на себе, поправляючи волосся. Чорна туш лежала на віях ідеально. Дівчина взяла блиск для губ і нанесла ще один шар, потерла уста між собою і ввічливо всміхнулася до дзеркала.

— Обличчя на місці? Ти готова до повернення? — спитав Калле, хапаючись за клямку на дверцятах авто.

Маргрете не встигла відповісти, як він схопив свій шкільний рюкзак і вискочив із машини. Їй довелося поквартитися, аби не відстати від нього.

Було справді таке враження, що її брату чогось не вистачало. Або ж навпаки — йому дісталася щось додаткове, чого їй не дано. Певного роду щит, чи ба фільтр. Не те щоб йому було байдуже, ні. Але вона щиро вірила, що він просто не зважає. Те маленьке пересмикування, яке постійно з'являлося, коли вони проходили повз. Як усі відразу ж помічали, що вони тут, принцеса Маргрете та кронпринц Карл Юган. Навіть у школі вся увага діставалася їм, щойно вони виходили з авто. Як у єдиних дітей королівського подружжя у них завжди була робота. Тільки цього Калле так і не міг збагнути.

До них підбігла білява дівчина у трохи закороткій шкіряній куртці. Лена Карлсвік, мама-підлітка з Гортена, кинулася Калле на шию. Вони поводитися так, буцімто не бачилися тижнями, хоча насправді останні місяці Лена ледь не поселилася в їхньому будинку.

Маргрете зупинилася трішки позаду й нетерпляче закинула сумку на плече в очікуванні, коли вони нарешті закінчать. Калле міцно обхопив Лену за талію і закрутив її довкола себе, а тоді поставив на землю і поцілував у самісінькі губи.

Лені дістався принц. Калле дісталася жаба.

Маргрете звела очі догори й обійшла їх, тримаючи відстань. Вона проклинала ідіотські правила профілактики захворювань.

Чому Рольф не міг підвезти їх до дверей? Невже вона просила забагато? Дівчина крокувала до школи, намагаючись не підводити погляд від землі, щоб випадково не кинути його на групку старшокласників. Вона не хотіла бачити Гюстава Гегера, не бажала привертати до себе ще більше уваги.

Маргрете пронесла ввічливу усмішку на обличчі через усе шкільне подвір'я, намагаючись не зважати на довгі погляди, що супроводжували кожен її крок. Вона відчувала їх усім тілом. Калле помилявся. Настав березень, але люди дивилися на неї і досі згадували Геловін. Нічого не змінилося. Вони досі хотіли знати правду. Після короткого повідомлення в новинах про те, що принцесу поклали в лікарню, інтернет вибухнув спекуляціями. Однією з найпопулярніших теорій було те, що вона намагалася вкоротити собі віку в стані алкогольного сп'яніння. І цю заяву неможливо було прокоментувати, аби не зізнатися, що насправді тоді сталося.

Бо того вечора трапилося ще дещо — навіть гірше за саму госпіталізацію.

Але цього ніхто не знав.

Поки що.

Нарешті Маргрете помітила групку з її класу. Інґрід у великій коричневій шапці, натягнутій на її дикі кучері, та Арні з непокритою головою, що виблискувала на морозі. На локдауні він спробував сам себе підстригти й, оскільки результат навіть близько не був успішним, він зголив повністю все волосся. Там була і Тесс, та маленька зміючка-інфлюєнсера, із безглуздою підводкою на очах та довгими косами, що лежали на правому плечі. Маргрете відчула спалах гарячої ненависті. Вона була переконана, що Тесс роками продавала фото та інформацію про них у медіа. Було дивно, як Тесс прожила ці чотири місяці без змоги розпускати плітки про королівських двійнят. Ще дивнішим було те, що її дурнуватий

б'юті-канал на тіктоці зумів за цей період набрати ще більше підписників. Ймовірно, вона купила накрутку.

Маргрете озирнулася в пошуках Фанні. Де ж вона? Адже її найкраща подруга обіцяла бути на місці.

Вся група схилилася над смартфоном Інґрід, настільки захоплені, що Маргрете встигла була подумати про найгірше.

Ану ж Гюстав Геґер скинув їм... Що як вони тепер стоять і...

— Маргрете!

Тепла усмішка Арні послабила вузол у животі.

Вони не знали.

Найкращий друг Калле також весь той час провів у них удома. Проте коли він наблизився до Маргрете, аби обійняти, вона однаково автоматично позадувала. Його рука залишилася висіти в повітрі, а обличчя почервоніло.

Всі витріщилися на них, а відтак Маргрете розгублено закліпала.

— Зараз же не можна обійматися, чи не так? — нагадала вона.

Арні підняв ногу для так званого вуханського привітання, тоді як вона простягнула до нього лікоть. Зрештою вигляд вони мали такий, немов змагаються в найбезглуздішому у світі танці. Глибоко в душі вона сподівалася, що це ніхто не знімав на відео.

— На що дивитеся? — спитала вона.

Інґрід швиденько заховала смартфон.

— Ні на що.

Маргрете знову занервувала. У ту ж мить до них підійшов її брат за руку з Леною. Він усміхнувся і показав на смартфон.

— Що відбувається? — спитав Калле. — Дай-но сюди!

Інґрід затримала смартфон у руках, а тоді зітхнула й таки простягнула його хлопцеві.

...

Далі — у повній книжці «Пів королівства. Принц мрії. Книга 2».
nashaknyga.com.ua